

Майбутнє для Америки і 18 липня 2020 року - Номер три

Блаженні очі, що бачать, і вуха, що чують

Jeff Pippenger

2023-08-25

Лінії реформаторських рухів є ключем до розуміння «семи громів» десятого розділу Об'явлення. «Сім громів» представляють історію посилення звістки першого ангела 11 серпня 1840 року аж до Великого Розчарування 22 жовтня 1844 року. Десятий розділ подає три внутрішні свідчення в межах розділу на підтвердження цього розуміння.

«Адвентний рух 1840–44 років був славним виявом Божої сили; вістка першого ангела була донесена до кожного місіонерського пункту у світі, і в деяких країнах спостерігався найбільший релігійний інтерес, який було засвідчено в будь-якій країні від часів Реформації шістнадцятого століття; але все це буде перевершене могутнім рухом під час останнього попередження третього ангела». Велика боротьба, 611.

Звістка першого ангела була донесена світові починаючи з 1840 року. Урія Сміт викладає розуміння піонерів, узгоджене із сестрою Вайт. Сміт визнає, що перший ангел прибув у 1798 році, і показує, що саме перший ангел зійшов у 1840 році. Сміт і піонери просто не помітили відмінності між приходом звістки та її наділенням силою. Сміт чітко зазначає, що коли ангел із десятого розділу Об'явлення поставив одну ногу на море, а одну — на землю, це вказувало на звістку, яку несли світові.

Отже, у 1798 році припинилася заборона на проголошення, що день Христа близько; у 1798 році розпочався час кінця, і печатку було знято з книжечки. Від того часу, отже, ангел 14-го розділу Об'явлення вийшов, проголошуючи, що настала година Божого суду; і від того ж часу ангел 10-го розділу став на море й на сушу та поклявся, що часу більше не буде. Щодо їхньої тотожності не може бути сумніву; і всі доводи, якими встановлюють одного, однаково чинні й щодо іншого. Немає потреби тут вдаватися в доведення, щоб показати, що сучасне покоління є свідком виконання цих двох пророцтв. У проповіді про Пришестя, особливо з 1840 по 1844 рік, почалося їхнє повне й детальне здійснення. Положення цього ангела — одна нога на морі, а друга на суші — означає широкий розмах його проголошення морем і сушею. Якби це послання було призначене лише для однієї країни, ангелові було б достатньо стати тільки на суші. Але він має одну ногу на морі, з чого можемо зробити висновок, що його послання перетне океан і пошириться на різні народи та частини земної кулі; і цей висновок підкріплюється фактом, що згадане вище проголошення про Пришестя справді дійшло до кожної місіонерської станції в усьому світі. Докладніше про це — у розділі 14. Uriah Smith, Думки про Даниїла та Об'явлення, 521.

Отже, перший вірш десятого розділу вказує на 11 серпня 1840 року, бо тоді настав передбачений кінець османського панування відповідно до пророцтва в дев'ятому розділі

Об'явлення. Сестра Вайт стверджує:

"У 1840 році ще одне визначне виконання пророцтва викликало широкий інтерес. За два роки до того Джозая Літч, один із провідних служителів, що проповідували другий прихід, опублікував тлумачення 9-го розділу Одкровення, у якому передбачав падіння Османської імперії. Згідно з його розрахунками, ця держава мала бути повалена ... 11 серпня 1840 року, коли слід було очікувати, що османська влада в Константинополі буде зламана. І це, я вірю, виявиться саме так."

У точно зазначений час Туреччина через своїх послів прийняла захист союзних держав Європи і таким чином поставила себе під контроль християнських держав. Ця подія точно виконала пророцтво. Коли про це стало відомо, безліч людей переконалися в правильності принципів тлумачення пророцтв, прийнятих Міллером і його сподвижниками, і адвентний рух отримав дивовижний поштовх. Вчені та впливові люди об'єдналися з Міллером як у проповіді, так і в публікуванні його поглядів, і з 1840 по 1844 рік справа швидко поширювалася. Велика боротьба, 334, 335.

Перший вірш десятого розділу стосується 1840 року, а в десятому вірші ми бачимо, що Іван гірко розчарований 22 жовтня 1844 року. Іван представляв тих, хто поніс звістку про маленьку книжку світові, лише щоб зазнати гіркого розчарування 22 жовтня 1844 року. Вірші з першого по десятий відображають історію 1840–1844 років. Це одне внутрішнє свідчення у десятому розділі.

Іншим свідком є Іван, який їсть книжечку, і вона солодка в його роті, що представляє його прийняття послання від 11 серпня 1840 року, а потім вона стала гіркою в його шлунку під час Великого Розчарування 22 жовтня 1844 року.

І я взяв з руки ангела книжечку й з'їв її всю; і була вона в устах моїх солодка, як мед; але як тільки я її з'їв, утроба моя стала гіркою. Об'явлення 10:10.

Десятий вірш подає історію 1840–1844 років в одному вірші. Це друге внутрішнє свідчення в розділі того, що «сім громів» представляють цю історію. Сестра Вайт уже зазначила, що «сім громів» є окресленням подій, які відбулися під час проголошення вістей першого і другого ангелів. Вість другого ангела закінчилася великим розчаруванням, тож «сім громів» представляють ту саму історію. Три внутрішні свідчення підтверджують істину, що історія від 11 серпня 1840 року до Великого Розчарування 22 жовтня 1844 року є пророчою історією, на яку робиться наголос у десятому розділі Об'явлення.

Тоді в останньому вірші, згідно з істиною, пов'язаною з «сімома громами», дається наказ щодо проголошення послання і про те, що сама ця історія має повторитися.

І він сказав мені: Тобі належить знову пророкувати перед багатьма народами, племенами, мовами і царями. Об'явлення 10:11.

Сім громів вказують на те, що початок адвентизму — відтоді, як звістка, розпечатана в «час кінця», була наділена силою — має ілюструвати кінець адвентизму, коли звістка, розпечатана в 1989 році, буде наділена силою через сходження не ангела десятого розділу

Об'явлення, а ангела, що сходить, з вісімнадцятого розділу Об'явлення. Ангел з вісімнадцятого розділу Об'явлення зійшов 11 вересня 2001 року, і ми тепер наближаємося до завершення історичного повторення періоду 1840–1844 років.

Ці спостереження десятого розділу вже багато років належать до суспільного надбання. Те, чого донедавна не визнавали, полягає в тому, що разом із тією священною історією існує ще одна священна історія, закладена в ній. Цю історію розпізнають лише ті, хто приймає принцип Альфи й Омеги, який ототожнює кінець чогось із його початком. Історія, закладена у священній історії, починається з розчарування і закінчується Великим Розчаруванням. Історія 1843–1844 років є особливою лінією історії, що перебуває в межах, але відрізняється від історії 1840–1844 років. Сестра Вайт і Христос обидва звертаються до цієї лінії історії.

Усі послання, дані у 1840–1844 роках, мають нині бути проголошені з силою, бо багато людей втратили орієнтири. Ці послання мають бути донесені до всіх церков.

Христос сказав: «Блаженні ваші очі, бо вони бачать; і ваші вуха, бо вони чують. Бо істинно кажу вам: багато пророків і праведників бажали побачити те, що ви бачите, та не побачили; і почути те, що ви чуєте, та не почули» [Matt. 13:16, 17]. Блаженні очі, які бачили те, що було побачено у 1843 і 1844 роках.

"Звістка була дана. І не слід зволікати з повторним проголошенням звістки, бо знаки часу сповнюються; завершальна праця має бути виконана. Велика праця буде звершена за короткий час. Незабаром за Божим призначенням буде дана звістка, що переросте у гучний клич. Тоді Даниїл постане у своїй долі, щоб дати своє свідчення." Видання рукописів, том 21, 437.

«Пророки й праведники бажали бачити те», що «було побачено у 1843 і 1844 роках». Ісус посилався на цю священну історію у двох Євангеліях, але кожне посилення було в іншому контексті.

І він говорив їм багато в притчах, кажучи: Ось вийшов сіяч сіяти; і коли він сів, деякі зерна впали при дорозі, і прилетіли птахи та їх поклювали. Інші впали на кам'янисті місця, де не було багато землі; і негайно зійшли, бо не мали глибини землі; а як зійшло сонце, їх опалило; і, не маючи кореня, вони зів'яли. А деякі впали між тернину; і тернина виросла й заглушила їх. А інші впали на добру землю і принесли плід: одне — у сто разів, інше — у шістдесят разів, інше — у тридцять разів. Хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає. І підійшли учні та сказали йому: Чому ти говориш до них притчами? Він відповів і сказав їм: Бо вам дано знати таємниці Царства Небесного, а їм не дано. Бо хто має, тому буде дано, і матиме надміру; а хто не має, у того віднімуть і те, що має. Тому я й говорю їм притчами, бо, дивлячись, не бачать; і, слухаючи, не чують і не розуміють. І на них справджується пророцтво Ісаї, яке каже: Слухом почуєте — і не зрозумієте; і дивлячись — побачите, та не збагнете. Бо огрубіло серце цього народу, і вухами важко чують, і очі свої заплушили, щоб часом не побачили очима, і вухами не почули, і серцем не зрозуміли, і не навернулися, — і я їх зцілив би. А блаженні ваші очі, бо бачать, і ваші вуха, бо чують. Бо істинно кажу вам: багато пророків і праведників бажали побачити те, що ви бачите, та не побачили; і почути те, що ви чуєте, та не

почули. Матвія 13:3-17.

Ісус у Євангелії від Матвія, говорячи про вплив Слова Божого і закликаючи людей «слухати», вказує, що лаодикійці, які відкидають звістку, яку пророки бажали побачити, були представлені в шостому розділі Ісаї. Future for America неодноразово розглядала шостий розділ Ісаї в контексті 11 вересня 2001 року, бо з нападом ісламу того дня могутній ангел вісімнадцятого розділу Об'явлення зійшов і осяяв землю своєю славою. Усі пророки згодні між собою, і в третьому вірші шостого розділу Ісаї ми знаходимо пряме посилення саме на того ангела.

Року смерті царя Уззії я бачив також Господа, що сидів на престолі, високому й піднесеному, і поділ Його одежі наповнював храм. Над ним стояли серафими: у кожного було по шість крил; двома він закривав своє обличчя, і двома закривав свої ноги, а двома літав. І один кликав до одного й казав: Святий, святий, святий Господь Саваот: уся земля повна Його слави. Ісаїя 6:1-3.

Земля освітлюється його славою, коли сходить ангел вісімнадцятого розділу Об'явлення, а Ісаїя надає ще один важливий ключ, коли повідомляє, що його видіння святилища відбулося в рік смерті царя Озії. Цар Озія намагався виконувати працю священика в храмі. Вісімдесят священиків і первосвященик противилися йому, щоб він цього не робив, аж доки Господь не вразив його проказою на чолі. Він отримав знак звіра за спробу поєднати свою державну владу з церковною владою. Він не помер відразу; його усунули з престолу й замінили, і з часом він зрештою помер 11 вересня 2001 року. Адвентистська церква поступово вмирає, як і юдейська церква за часів Христа. Але 11 вересня 2001 року адвентизм, який уже відкинув звістку останніх шести віршів одинадцятого розділу Даниїла, перестав існувати як протестантський ріг Сполучених Штатів, а ті, кого представляє Ісаїя, були тоді покликані нести звістку, представлену першим голосом вісімнадцятого розділу Об'явлення.

І увійшов за ним Азарія, священик, і з ним вісімдесят священиків Господніх, відважних мужів. І вони стали проти царя Уззії та сказали йому: Не належить тобі, Уззіє, кадити Господеві, а священикам, синам Аарона, освяченим, щоб кадити. Вийди зі святилища, бо ти провинився, і це не буде тобі на честь від Господа Бога. Тоді Уззія розгнівався, і в руці його була кадильниця, щоб кадити; і коли він гнівався на священиків, проказа з'явилася на його чолі перед священиками в домі Господньому, біля кадильного жертovníка. І Азарія, первосвященик, та всі священики поглянули на нього, і ось, він був прокажений на своєму чолі, і вони вигнали його звідти; та й він сам поспішав вийти, бо Господь уразив його. І цар Уззія був прокажений аж до дня своєї смерті, і жив у відокремленому домі, будучи прокаженим, бо він був відлучений від дому Господнього; а Йотам, син його, був над домом царським, судячи народ краю. 2 Хронік 26:17-21.

Важливо усвідомити, що 11 вересня 2001 року з Церкви адвентистів сьомого дня було усунуто протестантський ріг, адже є три основні елементи розкриття вістки книги Об'явлення в «останні дні». Один — це паралельна історія рогу республіканізму та рогу протестантизму. Інший елемент, який слід визнати, — це значення семи церков, і, звісно, третій — це «сім громів». Усі три пророчі елементи складають вістку, що розкривається, і

необхідно визнати, що так само, як у часи Христа юдейську церкву було обійдено стороною, в «останні дні» обійдено стороною адвентизм.

Ісає добровільно зголошується понести послання до невірного Божого обраного народу у свій час, а Ісус вживає ті самі слова, звертаючись до тієї ж ситуації у Свій час. Народ завіту, обраний Богом, лишається осторонь, а вони відмовляються «чути» й бути зціленими.

І сказав: Иди і скажи цьому народові: Слушайте, але не розумійте; і дивіться, але не збагніть. Зроби серце цього народу огрубілим, обтяж їхні вуха і закрий їхні очі, щоб не бачили своїми очима, не чули своїми вухами, не розуміли своїм серцем і не навернулися, та не були зцілені. Ісає 6:9, 10.

Діло, за яке береться Ісає, — це те саме діло, за яке взялися Іван та Єзекїїль, коли вони з’їли книжечку. Вони несуть послання докору вибраному завітному народові, який перебуває на межі того, щоб бути вивергнутим із уст Господа. Другий випадок, коли Ісус посилається на історію, яку прагнули побачити пророки й праведники, записано Лукою.

І ти, Капернауме, що звеличився до неба, будеш скинутий в ад. Хто слухає вас, той мене слухає; а хто зневажає вас, той зневажає мене; а хто зневажає мене, той зневажає того, хто послав мене. І сімдесят повернулися з радістю, кажучи: Господи, навіть демони підкоряються нам твоїм ім’ям. Він же сказав їм: Я бачив сатану, що, мов блискавка, падав з неба. Ось даю вам владу наступати на зміїв і скорпіонів, і на всю силу ворога; і ніщо жодним чином не зашкодить вам. Проте не тим радійте, що духи вам підкоряються; а радше радійте тому, що ваші імена записані на небі. Тої години Ісус зрадив духом і сказав: Дякую тобі, Отче, Господи неба й землі, що ти приховав це від мудрих і розсудливих і відкрив немовлятам; так, Отче, бо так було до вподоби тобі. Усе передав мені мій Отець; і ніхто не знає, хто є Син, окрім Отця, і хто є Отець, окрім Сина, та того, кому Син його відкриє. І, звернувшись до своїх учнів, сказав наодинці: Блаженні очі, що бачать те, що ви бачите: Бо кажу вам, що багато пророків і царів бажали побачити те, що ви бачите, і не бачили; і почути те, що ви чуєте, і не чули. Луки 10:15-24.

Знову ж таки, контекст благословення, пов’язаного з тими, хто має привілей бачити те, що праведні бажали побачити, стосується обраного народу завіту, якого минають і який не бажав «чути». Сестра Вайт посилається на осуд Капернаума Христом, який є символом відкидання великого світла, і вона підкреслила адвентизм, помістивши докір проти адвентизму в [квадратні дужки.]

Серед тих, хто називає себе Божими дітьми, як мало було виявлено терпіння, скільки гірких слів було сказано, скільки осуду було висловлено проти тих, хто не нашої віри. Багато хто дивився на тих, що належать до інших церков, як на великих грішників, тоді як Господь не так на них дивиться. Тим, хто так дивиться на членів інших церков, слід упокоритися під міцною рукою Божою. Ті, кого вони засуджують, могли мати лише небагато світла, мало можливостей і привілеїв. Якби вони мали те світло, яке одержали багато хто з членів наших церков, вони могли б просуватися значно швидше і краще представити свою віру світові. Щодо тих, хто хвалиться своїм світлом, але все ж не

ходить у ньому, Христос каже: 'Але кажу вам: стерпніше буде Тиру й Сидону в день суду, ніж вам. І ти, Капернауме [Адвентисти сьомого дня, які мали велике світло], що піднісся до неба [у плані привілеїв], будеш скинутий до пекла; бо якби ті могутні діла, що були вчинені в тобі, були вчинені в Содомі, він залишився б аж до цього дня. Та кажу вам: землі Содомській буде стерпніше в день суду, ніж тобі.' Тоді Ісус озвався й сказав: 'Дякую Тобі, Отче, Господи неба й землі, що Ти втаїв це від мудрих і розумних [на їхню власну думку], і відкрив це немовлятам.'

"А тепер, бо ви вчинили всі ці діла, — говорить Господь, — і Я говорив до вас, встаючи рано й говорячи, але ви не слухали; і Я кликав вас, але ви не відповіли; тому Я вчиню з цим домом, що називається Моїм Ім'ям, на який ви покладаєтесь, і з місцем, яке Я дав вам і вашим батькам, як учинив із Шіло. І Я відкину вас сперед Мого лиця, як відкинув усіх ваших братів, навіть увесь рід Єфрема." Review and Herald, 1 серпня 1893 р.

«Могутні діла», які були здійснені в адвентизмі, були тими ділами, що праведні мужі та пророки бажали бачити й чути. Ті могутні діла були представлені в історії 1843 і 1844 років, коли було проголошено вістку опівнічного крику. Адвентизм відкинув свою історію, а особливо історію 1843 і 1844 років. Історію, що починається й закінчується розчаруванням, а також історію, яка була покликана спрямувати їх до оновленої землі.

Позаду них, на початку шляху, було встановлено яскраве світло, яке, як сказав мені ангел, було «опівнічним криком». Це світло сяяло вздовж усього шляху й освітлювало їм дорогу під ногами, щоб вони не спіткнулися.

"Якщо вони не зводили очей з Ісуса, який був безпосередньо перед ними, ведучи їх до міста, вони були в безпеці. Але невдовзі дехто втомився і казав, що місто дуже далеко, а вони сподівалися увійти до нього раніше. Тоді Ісус підбадьорював їх, піднімаючи Свою славу правдою, і з Його руки виходило світло, яке колихалося над адвентським гуртом, і вони вигукували: 'Алілуя!' Інші необачно відкинули світло позаду них і казали, що це не Бог вів їх так далеко. Світло позаду них згасло, залишивши їхні ноги в цілковитій темряві, і вони спотикалися та втратили з поля зору орієнтир і Ісуса, і зірвалися зі стежки вниз, у темний і злий світ унизу." Ранні твори, 15.

Те, що Лев з племені Юдиного нині розпечатує, — це історія 1843 і 1844 років. «Сім громів» представляють 1840–1844 роки, але той період містить дуже особливу історію, яка була типологічно передображена від початку історії завіту. Усі реформаторські рухи паралельні між собою, маючи однакові віхи. Якби вони відрізнялися один від одного, Сатана розробив би різний план атаки для кожного реформаторського руху, але він ніколи цього не робить.

Але Сатана не залишався бездіяльним. Тепер він спробував те, що намагався робити в кожному іншому реформаторському русі — обманути й знищити людей, підсунувши їм підробку замість істинної справи. Як у першому столітті християнської церкви були лжехристи, так у шістнадцятому столітті з'явилися лжепророки. Велика суперечка, 186.

Ключова думка цього уривка в контексті загального послання, яке ми передаємо, полягає в тому, що коли адвентизм перестав нести мантію протестантизму і 11 вересня 2001 року її

було повністю знято, він досі наполягає, що є рухом залишку, який проголошує гучний клич третього ангела. Однак він — підробка. Якщо ви не розпізнаєте, який рух нині несе ріг протестантизму, то майже неможливо зрозуміти паралель між двома рогами у Сполучених Штатах.

Історія 1843 і 1844 років представлена в кожному реформаторському русі, і тепер ми використовуємо початок стародавнього Ізраїлю як Божого обраного народу та кінець Ізраїлю як Божого обраного народу, щоб проілюструвати те саме щодо сучасного Ізраїлю, з акцентом на 1843 і 1844 роках, як це представлено в кожній з ліній реформаторських рухів.

Мойсей пророкував, що Господь підніме пророка, подібного до нього, і тим пророком був Ісус. Лука у Діяннях підтверджує, що Ісус виконав пророцтво Мойсея.

Господь, Бог твій, поставить тобі пророка з-посеред тебе, з твоїх братів, подібного до мене; його слухатимете. Повторення Закону 18:15.

Ісус — пророк, якого ми маємо слухати.

Бо Мойсей справді сказав отцям: Пророка, як мене, поставить вам Господь, Бог ваш, з-поміж ваших братів; його слухайте в усьому, що тільки він скаже вам. І станеться, що кожна душа, яка не послухає того пророка, буде вигублена з-поміж народу. Так, і всі пророки від Самуїла й тих, що йшли після нього, скільки тільки говорили, також провіщали про ці дні. Ви — діти пророків і завіту, який Бог уклав з нашими батьками, промовляючи до Авраама: і в потомстві твоєму благословляться всі племена землі. Вам першими Бог, воскресивши Свого Сина Ісуса, послав Його, щоб благословити вас, відвернувши кожного з вас від його беззаконь. Дії 3:22-26.

Лінія реформи Христа починається у час кінця, як і всі лінії реформи. "Час кінця" у дні Христа — це Його народження. Писання свідчить, що під час Його народження відбулося помноження знання, відповідно до визначення "часу кінця" в книзі Даниїла. Чи то пастухи, чи волхви зі сходу, чи розгніваний Ірод, чи Анна й Симеон у храмі — коли Він народився, відбулося помноження знання. У той момент керівництво юдейської церкви було обійдене стороною. Розлучення було поступовим, але почалося з їхнього відкинення вістки, яка була розпечатана у час кінця.

Люди цього не знають, але ця звістка наповнює небо радістю. З глибшою і ніжнішою увагою святі істоти зі світу світла тягнуться до землі. Увесь світ стає світлішим від Його присутності. Над пагорбами Віфлеєма зібралася незліченна кількість ангелів. Вони чекають сигналу, щоб сповістити світові радісну звістку. Якби провідники в Ізраїлі були вірні покладеному на них дорученню, вони могли б розділити радість звіщення про народження Ісуса. Але тепер їх минули.

Керівництво адвентизму було обійдене стороною у 1889 році, коли сповнився вірш сороковий одинадцятого розділу книги Даниїла. «Час кінця» в історії Мойсея, який був прообразом Ісуса, був його народженням, коли його родина, а згодом і дочка фараона, більше дізналися про немовля Мойсея. Його ім'я, звісно, означає «врятований з води», а

Ісус означає «Єгова спасає».

Після «часу кінця» усі лінії реформи демонструють момент, коли знання, що примножуються в тій конкретній історії, формалізуються у вістку, яку можна пред'явити як свідчення поколінню, яке має нести відповідальність за світло, що було розкрито у час кінця.

Іван Хреститель формалізував послання Христа, а послання Мойсея було формалізоване в сороковому році його життя, коли він намагався визволити Ізраїль з Єгипту власними силами. Послання про визволення Єгипту тепер було зафіксоване в публічному реєстрі.

Сорок років потому послання Мойсея було наділене силою біля палаючого куща та супроводжувалося двома знаменнями Божества: жезлом, що перетворився на змію, і прокаженою рукою, яку Мойсей вийняв з пазухи. Послання Ісуса було наділене силою під час його хрещення, яке супроводжувалося двома знаменнями божественності: голосом Отця та Святим Духом. Наступна віха в обох історіях позначає перше розчарування, час зволікання, прихід другого ангела або 1843 рік.

Розчарування в лінії Мойсея було проілюстроване через його дружину, коли ангел зійшов, щоб убити Мойсея за те, що він не обрізав свого сина. Злякавшись, Ціппора сама звершила обряд над їхнім сином. Мойсей забув обрізати свого сина! Сам знак завіту, даного Авраамові, був забутий Мойсеєм. Отець Авраам проголосив пророцтво про поневолення євреїв у Єгипті та їхнє визволення з нього, і це пророцтво мало здійснитися саме через Мойсея, а Мойсей забув обрізати свого сина. Тоді Мойсей відіслав Ціппору назад до її батька, щоб вона залишалася там до визволення. Вона перебувала в Мідіяні, аж поки Мойсей не провів синів Ізраїля через води Червоного моря, що, як повідомляє апостол Павло, є прообразом хрещення — самого обряду, який замінив обрізання. Не пропустіть цього. Настання віхи, що представляє другого ангела, в історії Мойсея — віхи, яка спричиняє перше розчарування в тій історії, — було відкиненням основної засади завітних стосунків Авраама з Богом.

Першим розчаруванням у ході Христового служіння була смерть Лазаря; Марта й Марія були певні, що цього не сталося б, якби Ісус не забарився до того часу, коли Лазар уже чотири дні як був мертвий. Розчарування від того, що Ісус дозволив своєму близькому другові Лазарю померти й тліти в гробі, було величезним не лише для двох сестер, а й для учнів. Втім воскресіння Лазаря стало печаткою всього Христового служіння.

Зволікаючи прийти до Лазаря, Христос мав милосердну мету щодо тих, хто не прийняв його. Він затримався, щоб, воскресивши Лазаря з мертвих, дати Своєму впертому й невіруючому народові ще одне свідчення того, що Він справді є «воскресіння і життя». Він не бажав зрікатися всякої надії на народ — бідних, заблукалих овець дому Ізраїля. Його серце розривалося через їхню нерозкаяність. У Своєму милосерді Він задумав дати їм ще одне свідчення, що Він є Відновителем, Тим, Хто один лише може вивести на світло життя й безсмертя. Це мало бути свідченням, яке священики не могли неправильно витлумачити. Це було причиною його затримки з приходом до Віфанії. Це

кульмінаційне чудо — воскресіння Лазаря — повинно було поставити Божу печать на Його ділі та на Його заяві про Своє божество. «Бажання віків», 529.

Запечаткування Божих ста сорока чотирьох тисяч проілюстроване в історії 1843 і 1844 років, бо нам відомо, що саме Лазар провів Христа в Єрусалим під час тріумфального в'їзду. Історію тріумфального в'їзду Сестра Вайт використовує, щоб проілюструвати Опівнічний крик 1843 і 1844 років. Це було непорозуміння стосовно того, що Христос має владу воскресати мертвих Божою творчою силою. Марія та Єлизавета визнавали, що знали: Ісус має владу воскресити Лазаря при останній сурмі, але не могли побачити, що Він справді мав владу воскресити його тоді й там. Вони заперечували саму істину, яку Він прийшов продемонструвати у Своему хрещенні та смерті — на початку й у завершенні Його особистого служіння тривалістю три з половиною роки. Вони не могли цього побачити, аж доки камінь не був відвалений від гробу, так само як Його рука згодом буде прибрана від помилки в деяких числах на діаграмі 1843 року.

Після того як Мойсей відіслав Ціппору геть від майбутнього протистояння з фараоном, його зустрів старший брат Аарон, і двоє посланців вирушили до Єгипту, представляючи звістку другого ангела. Перш ніж хоч одна кара була наслана на Єгипет, Мойсей попередив фараона, що якщо він не відпустить Ізраїля, Божого первістка, вийти і поклонитися, то Бог вразить смертю первістків Єгипту.

І сказав Господь Мойсеєві: Коли вирушиш, щоб повернутися до Єгипту, дивись, щоб ти вчинив усі ті чудеса перед фараоном, які Я вклав у твою руку; але Я ожорсточу його серце, і він не відпустить народ. І скажеш ти фараонові: Так говорить Господь: Ізраїль — Мій син, Мій первісток. І Я кажу тобі: Відпусти Мого сина, щоб він служив Мені; а коли ти відмовишся відпустити його, то, ось, Я вб'ю твого сина, твого первістка. Вихід 4:21–23.

Опівнічний крик був передбаченням, яке в майбутньому мало збутися.

Під час визволення Ізраїля з Єгипту знову було наказано посвячення первістків. Коли сини Ізраїлеві були в неволі в єгиптян, Господь звелів Мойсеєві піти до фараона, царя Єгипту, і сказати: «Так говорить Господь: Ізраїль — Мій син, Мій первісток; і Я кажу тобі: Відпусти Мого сина, щоб він служив Мені; а якщо відмовишся відпустити його, то ось Я вб'ю твого сина, твого первістка». Вихід 4:22, 23.

"Мойсей передав своє послання; але відповідь гордого царя була: 'Хто такий Господь, щоб я послухався Його голосу й відпустив Ізраїля? Я не знаю Господа, ні також не відпущу Ізраїля.' Вихід 5:2. Господь діяв для Свого народу знаменнями й чудесами, посилаючи на фараона страшні кари. Зрештою ангелові-губителів було велено вбити первістків людей і худоби серед єгиптян. Щоб ізраїльтяни були вбережені, їм було наказано позначити одвірки своїх домів кров'ю заколеного ягняти. Кожен дім мав бути позначений, щоб, коли ангел прийде зі своєю місією смерті, він обминув домівки ізраїльтян." Бажання віків, 51.

Звістка Опівнічного кличу фараонові вказувала на смерть первістків у відповідь на бунт фараона. Щойно цю звістку було записано, кари, що представляли силу Опівнічного кличу влітку 1844 року, були наслані на Єгипет. Звістка Опівнічного кличу прокотилася країною, мов припливна хвиля, влітку 1844 року. Кари прокотилися Єгиптом, і коли настала обіцяна смерть первістків, опівночі по всьому Єгипту пролунав крик.

І Мойсей сказав: Так говорить Господь: Близько півночі Я вийду посеред Єгипту; і помре кожен первісток у землі Єгипетській, від первістка фараона, що сидить на своєму престолі, аж до первістка служниці, що за жорнами; і всі первістки зі скотини. І буде великий крик по всій землі Єгипетській, якого не було подібного, і не буде такого більше. Вихід 11:4-6.

Урочистий в'їзд Христа в Єрусалим привів до хреста на Голгофі, і учні Христа та інші його послідовники пережили Велике Розчарування.

Наше розчарування було не таким великим, як розчарування учнів. Коли Син Людський урочисто в'їхав до Єрусалима, вони сподівалися, що Його коронують як царя. Люди стікалися з усього навколишнього краю й вигукували: 'Осанна Синові Давидовому'. І коли священники та старійшини благали Ісуса втихомирити натовп, Він заявив, що коли ті замовкнуть, то навіть каміння закричить, бо пророцтво має сповнитися. Проте за кілька днів ці самі учні побачили свого улюбленого Вчителя, який, як вони вірили, мав царювати на Давидовому престолі, розіп'ятого на жорстокому хресті над насмішливими й глузливими фарисеями. Їхні великі надії не справдилися, і темрява смерті огорнула їх. Свідчення, том 1, 57, 58.

Велике розчарування учнів і міллеритів також відображено у ситуації, коли євреї опинилися в пастці між військом фараона та Червоним морем.

"Над нами сяє нагромажене світло минулих віків. Запис про забутливість Ізраїлю збережено для нашого просвітлення. У цей час Бог узявся зібрати Собі народ з кожного народу, племені та мови. В адвентному русі Він діяв заради Своєї спадщини, так само як Він діяв для ізраїльтян, виводячи їх із Єгипту. У великому розчаруванні 1844 року віра Його народу була випробувана, як і віра євреїв при Червоному морі." Свідчення, том 8, 115, 116.

Важливо розуміти, що коли Христос увійшов до Єрусалима, натхнення тієї миті спричинило вибух хвали, який фарисеї намагалися придушити. Осердям хору славослів'я було послання на те, що Ісус є Син Давидів — той самий символ, яким Христос позначив кінець своїх словесних суперечок із прискіпливими юдеями. Найбільше юдеїв дратувало усвідомлення того, що, називаючи Ісуса Сином Давидовим, вони тим самим посилалися на тріумфальний в'їзд царя Давида в Єрусалим.

В історії про перенесення Давидом ковчега до Єрусалима утвердження послання виражалось в наділенні Давида силою.

І Давид дедалі більше міцнів, і Господь, Бог сил, був із ним. 2 Самуїла 5:10.

Потім Давид вирішив принести ковчег до Єрусалима. Під час перенесення ковчега до міста Давидового мало статися розчарування, як і в кожній лінії реформи. Оза, ім'я якого означає «сила», добре знаючи, що йому не дозволено торкатися ковчега, усе ж доторкнувся до нього. Те саме, через що спершу ковчег потрапив у полон, було непослухом відкритій волі Господній і самовпевненістю щодо сили, пов'язаної з Божим ковчегом. Однак Оза, сильний муж Давидів, не послухався, так само як Мойсей не послухався наказу про обрізання. Оза був уражений і помер, і ковчег затримався поза Єрусалимом, аж доки Давид не зрозумів, що ті, хто наглядав за місцем, де ковчег перебував після смерті Ози, були благословенні. Тоді Давид знову вирушив, щоб принести ковчег до Єрусалима. Коли Давид, танцюючи, входив до Єрусалима, його дружина побачила його наготу й була вельми розчарована.

Три лінії реформаторських рухів, що всі стосуються 1843 і 1844 років — періоду, який праведники й пророки бажали побачити й почути. Ознаки приходу другого ангела, що таким чином позначають час зволікання та розчарування, легко помітні. Глибші істини показують, що розчарування було не просто непорозумінням з боку Мойсея, чи Ози, чи Марфи й Марії, а розчаруванням, спричиненим відкиданням основоположного принципу, безпосередньо пов'язаного з тією історією, у якій це розчарування сталося. Для Мойсея це був знак обрізання; для Ози — зухвалість щодо Божих повелінь стосовно ковчега; для Марфи й Марії — брак віри у творчу силу Христа воскресити.

Для Мойсея центральною темою його служіння було встановлення завітних стосунків з обраним народом, і Мойсей забув про знак цього завіту. Для Узи — сам принцип святості Божого закону, який був втілений у ковчезі. Для Марфи й Марії — саме осердя служіння Христа, що почалося Його хрещенням і завершилося Його смертю, похованням і воскресінням, як було прообразно показано на початку Його служіння. Перше розчарування 1843 року було спричинене помилкою в деяких числах на таблиці, яка була сповненням пророцтва Авакума. Помилка стосувалася основного принципу руху Міллера — принципу «день за рік».

«Сім громів» символізують адвентистський рух 1840–1844 років, але в межах цього руху є історія 1843–1844 років, яка починається і закінчується розчаруванням, тим самим ставлячи на цій історії підпис Альфи й Омеги. І саме на цю історію Ісус і Еллен Уайт вказують як на священну історію, яку праведники завжди прагнули побачити.

Ті чотири лінії: Мойсей, Давид, Христос і Міллерити навчають, що коли притча про десять дів повториться наприкінці світу, відбудеться посилення не другої, а третьої ангельської звістки, за яким настане розчарування, що започаткує час зволікання.

Коли перший ангел зійшов 11 серпня 1840 року, це підтвердило головне пророче правило міллеритів, і їхнє перше розчарування було б безпосередньо пов'язане з тим правилом. Коли те розчарування і час зволікання закінчилися з Опівнічним криком, те послання також стосувалося б принципу день за рік, як і визначення того, що Христос прийде 22 жовтня 1844 року. Усі чотири віхи з 1840 до 1844 року були пов'язані з принципом день за рік.

Юдеї були зроблені зберігачами закону Божого, і питання, яке представлене в Мойсеевій лінії, — це закон Божий та устава. В історії Давида це знову був закон Божий. В історії Христа це був закон Божий, бо без пролиття крові немає відпущення гріха, який був виявлений грішникові законом Божим. Але Адвентизм був зроблений зберігачем не лише закону Божого, а й пророчого Слова.

Отже, темою в лінії історії міллеритів є Божі пророчі правила. Наприкінці адвентизму знову йтиметься про правила пророчого тлумачення, але з 1844 року пророчий час більше не застосовується. Правила наприкінці ґрунтуються на принципі Альфи й Омеги, який ілюструє кінець від початку.

Коли османське панування припинилося — у виконання другого «горя», що символізує пророчу діяльність ісламу, — було виконано пророцтво з Об'явлення 9:15 про триста дев'яносто один рік і п'ятнадцять днів, і підтверджено «принцип день за рік», який становить саму суть праці Міллера.

Коли іслам завдав удару 11 вересня 2001 року, здійснилося пророцтво про прихід третього «горя» згідно з Об'явленням 8:13, і був підтверджений принцип, що становив саму суть праці Future for America; цей принцип, просто кажучи, — повторення історії. Пророцтво про «трубу горя», що представляє іслам, було підтвержене, коли сповнилися слова десятого розділу Об'явлення у 1840 році та вісімнадцятого розділу Об'явлення у 2001 році. Історія повторилася. Те, чого слід очікувати далі, — це розчарування.

Розчарування спричинить настання часу очікування. Розчарування зневірять і розпорошать тих, хто був залучений до праці. Розчарування буде спричинене нехтуванням основним законом пророцтва, точніше головним правилом пророцтва, встановленим на початку адвентизму. Посилення 11 вересня 2001 року було пов'язане з ісламом, а розчарування 18 липня 2020 року стосувалося ісламу. Нам відомо, що те, що дозволило Самуїлу Сноу та іншим згодом розпізнати дату 22 жовтня 1844 року, полягало в тому, що Господь зняв свою руку з помилки в деяких числах на таблиці 1843 року. Тоді Сноу та міллеріти побачили, що ті самі докази, які привели їх до передбачення 1843 року як часу виконання пророцтва про дві тисячі триста років, виявилися саме тими доказами, що дозволили їм визначити 22 жовтня 1844 року.

"Ісус і все небесне воїнство зі співчуттям і любов'ю дивилися на тих, хто з солодким очікуванням прагнув побачити Того, Кого любили їхні душі. Навколо них ширяли ангели, щоб підтримати їх у годину їхнього випробування. Ті, хто знехтували прийняттям небесного послання, були залишені в темряві, і гнів Божий запалав проти них, бо вони не захотіли прийняти світло, яке Він послав їм із небес. Ті вірні, розчаровані, які не могли зрозуміти, чому їхній Господь не прийшов, не були залишені в темряві. Вони знову були приведені до своїх Біблій, щоб досліджувати пророчі періоди. Господь відняв Свою руку від чисел, і помилка була пояснена. Вони побачили, що пророчі періоди простягалися до 1844 року, і що ті самі докази, які вони наводили, щоб показати, що пророчі періоди закінчилися в 1843 році, доводили, що вони завершаться в 1844 році. Світло Божого Слова осяяло їхнє становище, і вони виявили час зволікання —

'Хоча воно [видіння] і забариться, чекай на нього'. У своїй любові до негайного приходу Христа вони випустили з уваги зволікання видіння, яке було покликане виявити справжніх тих, хто чекає. Знову вони мали визначений час. Та я бачила, що багато хто з них не могли піднятися над своїм глибоким розчаруванням, щоб мати ту міру запалу й енергії, яка характеризувала їхню віру в 1843 році." Ранні твори, 236, 237.

Слід очікувати, що докази, які привели до передбачення нападу ісламу на Сполучені Штати 18 липня 2020 року, підтвердять, що під час недільного закону, який невдовзі настане, іслам є карою, яка звершується проти Сполучених Штатів, причому часовий елемент більше не пов'язується з цією подією.

Чотири основні віхи в історії 1840–1844 років. Кожна віха пов'язана із застосуванням основного правила Міллера — принципу «день за рік».

Чотири основні віхи в історії від 2001 року до недільного закону. 11 вересня 2001 року стосувалося ісламу. Невдале передбачення 18 липня 2020 року стосувалося ісламу. Кожна віха пов'язана із застосуванням основного правила Future for America — повторення історії. «Сім громів» представляють майбутні події, які будуть відкриті у своєму порядку. Першою з чотирьох віх стало 11 вересня 2001 року, що ідентифікувало напад на Сполучені Штати з боку ісламу як виконання третього горя. Остання віха, що представляє недільний закон у нашій історії, має стосуватися ісламу, бо Альфа й Омега завжди показує кінець від початку, і Альфа й Омега — Той, Хто запечатав «сім громів» саме для цієї історії. Іслам нападе на Сполучені Штати під час недільного закону.

Це один із трьох основних елементів розкриття семи громів, яке нині відбувається. Коли Мойсей проголосив вістку, що прообразувала опівнічний крик у його історичній лінії, завершальні події пішли швидко. Насунулися десять надприродних, спустошливих кар, аж доки не сповнилося пророцтво про первородних, і в Єгипті залунав опівнічний крик. Коли Христос увійшов до Єрусалима, події, що вели до хреста, швидко розгорнулися. Коли вістку було проголошено, вороття не було. Від табірнього зібрання в Ексетері 12 серпня 1844 року менш ніж за два місяці пророцтво сповнилося.

І було до мене слово Господнє: Сину людський, що це за приповідка, яку ви маєте в землі Ізраїлевій, говорячи: «Дні подовжуються, і кожне видіння не справджується»? Тому скажи їм: Так говорить Господь Бог: Я покладу край цій приповідці, і більше не вживатимуть її як приповідку в Ізраїлі; але скажи їм: «Дні близькі, і здійснення кожного видіння». Бо не буде більше в домі Ізраїлевому ні марного видіння, ні улесливого ворожіння. Бо Я — Господь: я промовлю, і слово, яке я скажу, збудеться; воно більше не буде відкладатися; бо у ваші дні, о, доме непокірний, я скажу слово й виконаю його, говорить Господь Бог. І знову було до мене слово Господнє: Сину людський, ось з дому Ізраїлевого кажуть: «Видіння, яке він бачить, — на багато днів уперед, і він пророкує про далекі часи». Тому скажи їм: Так говорить Господь Бог: Жодне з моїх слів більше не буде відкладене, але слово, яке я сказав, буде виконане, говорить Господь Бог. Єзекіїля 12:21-28.